

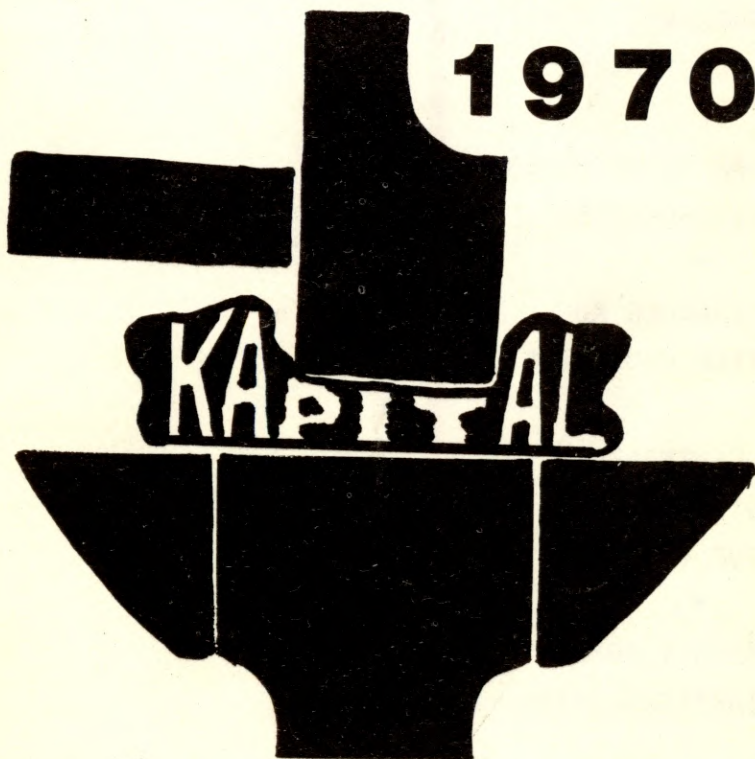
RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

Godt kampår

1970

NR. 1/1970, 2. ÅRG. PRIS KR. 2,-

AV INNHOLDET:

Leder:

NØDVENDIGHETEN AV
SKOLERING - OG
RESULTATET AV
MANGELEN PÅ DEN

*

TIL KAMP MOT
ØKT UTBYTTING

*

EUROPEISK
SIKKERHETSPAKT?

*

FORSØK PÅ BEGRENSNING
AV KLASSEKAMPEN

*

LILLEHAMMER KU
STØTTER RØDE FANE

*

FELLESUTTALELSE FRA
KRISTIANSAND KUL PG
OG SUF (m.l.)

*

ANSTRENGT FORSØK
PÅ BORTFORKLARING

Nødvendigheten av skolering – og resultatet av mangelen på den

NKP's ledelse har lenge ført en politikk som selv fra det mest innbitt revisjonistiske synspunkt etterhvert må fortone seg som en ond sirkel. Siktepunktet for denne politikken har vært å snu tendensen i den månedlige gallurapporten, slik at det kunne komme mer politisk virkelighet bak den optimistisk oppadvendte tommelfinger på Frihetens førsteside. Med andre ord: øke partiets muligheter for plass på Stortinget, så det igjen kunne øve sin rettmessige innflytelse på norsk politikk i en grad som monnet.

Resultatet har vært det motsatte. I sin iver etter å tilpasse seg det de mener er norsk virkelighet, har partiets ledelse i stadig større grad neglisjert de mest grunnleggende lærdommene fra marxismen-leninismen og erfaringene fra tidligere klassekamp. Dermed har partiet også vært ute av stand til å nøre opp under og utvikle den eksisterende misnøye og mistillit mot det borgerlige samfunn, vært ute av stand til å føre klassekamp, ute av stand til å betrakte og belyse dagens politiske virkelighet slik den er for flertallet i et kapitalistisk samfunn. Dermed har det også gjort seg ufortjent og uskikket til den tilslutning og innflytelse det så sterkt ønsker.

I dag er NKP et parti som de for tiden radikalisererte deler av borgerskapet – som det så gjerne vil samle om seg – bare trekker på smilet av, og arbeidsfolk forståelig nok ikke fester tiltro til, kort sagt: et parti som de fleste finner formålsløst å gi sin tilslutning. Og etter hvert som tiden går desimeres partiet ytterligere; gjennomsnittsalderen er høy, noen dør, noen faller fra, få nye kommer til.

Årsakene til denne utviklinga er mange. Den mest iøynefallende er vel den at NKP med all tydelighet har avslørt seg selv som ute av stand til å mobilisere tilstrekkelig makt bak de mange ønsker og »krav» som det så ofte har lagt fram for staten og dens tilhørende utenomparlamentariske organisasjoner, at det i sin praksis — og dermed heller ikke i sin målsetting — ikke har avveket prinsipielt fra de to andre sosialdemokratiske partiene. Derfor har det også i stadig mindre grad blitt oppfattet som noe brukbart alternativ til dem. I tillegg kommer så all politisk evneløshet og naivitet som så ofte er blitt lagt for dagen — i prinsipp- og arbeidsprogram, i uttalelser og i Frihetens lederartikler. Dette igjen skyldes lang tids mer eller mindre bevisst opportunistisk avvik fra marxismen-leninismen — ofte tilsynelatende i den tro at folk kan skremmes bort hvis det blir tatt for hardt i og for revolusjonære målsettinger blir presentert.

Altså småborgerlig engstelse for folks antatte småborgerlighet.

Det kan brukes både som trøst og rettesnor.

Samtidig går samfunnsutviklingen sin skjeve gang, og nødvendigheten av et revolusjonært parti som ubestikkelig og kompromissløst står på arbeiderklassens side vokser med den. Men dette vil selvsagt ikke føre til noen endring i partiledelsens politikk — bortsett fra i en mulig enda større grad å være haleheng til de skiftende »strømninger» innen sosialdemokratiet. I dag er det kommet så langt at all virksomhet skal innriktes på parlamentarisk representasjon. Alt er underordnet dette ene — også partiets være eller ikke være. Og en noenlunde sikker parlamentarisk plass i en for de utvalgte representanter overskuelig framtid må i dag nødvendigvis bety partiets ikke-være. De innledende skritt til et fastere samarbeid med de øvrige »venstrekreftene», som igjen kan danne grunnlaget for et nytt og større »venstresosialistisk» parti, er som kjent allerede tatt.

Karakteristisk for denne sørgelige utviklingen er partiledelsens likegyldige og til dels avvissende holdning til teorien, til nødvendigheten av politisk skolering i videste forstand: studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Denne holdningen er for så vidt helt naturlig. Opportunistisk praksis er i sitt vesen uforenlig med marxismen-leninismen som setter ganske bestemte krav for den praktiske virksomhet, både når det gjelder kampmidler og selve kampmåten.

Dermed er vi ved hovedårsaken til NKP's forfall:

I og med at hovedsaken har vært å strebe mot parlamentarisk innflytelse, og partiet følgelig ikke har fylt sin rolle i klassekampen, har det fra ledelsens synspunkt heller ikke vært behov for særlig skoleringsvirksomhet. Medlemmenes viktigste politiske oppgave har ved pengeinnsamlinger og ombæring av valgmateriell vært å holde liv i partiledelsen, både figurlig og bokstavelig talt. Skulle denne virk-

somheten – hvor medlemmene av hengivenhet og tiltro til partiet virkelig har gjort en innsats – fortsatt kunne utnyttes i revisjonismens tjeneste, ville skolering bare bety en svekkelse – ja, den ville ha vært uforenlig med den ønskede linje, ville ha vært et usikkerhetsmoment for ledelsen. Men også derfor er skolering et av de viktigste våpen i kampen, ikke bare for å få tatt et skikkelig oppgjør med den omfattende revisjonismen i partiet, og dermed muligens gjenreise NKP som et revolusjonært klassekampparti – men også for til fulle å kunne forstå og forklare revisjonismen og best mulig bli i stand til å bekjempe dens fortsatte eksistens og videre utvikling, og dermed svekke verdien av dens virksomhet for borgerskapets herredømme.

Bare gjennom omfattende politisk skolering og den derav følgende forståelsen av samfunnsutviklinga vil man være i stand til å lede og videreutvikle klassekampen – og ikke som partiets praksis hittil har gått ut på: å ligge i kjølvannet til utviklingen, underlagt de skiftende sosialdemokratiske «venstrestrømninger» og dermed bevisst eller ubevisst forsøke å sinke den revolusjonære kampen.

Men nødvendigheten av et marxist-leninistisk parti vil tvinge seg fram. Et typisk og aktuelt eksempel er streiken i Kiruna. Tilsvarende situasjoner vil etter hvert oppstå også her, innstillingen vil endres fra ettergivenhet og passiv underkastelse til forbitrelse og aktivitet, folk vil bli revolusjonære av nødvendighet. Det er i de situasjonene det marxist-leninistiske partiet skal være støtte og drivkraft, det er da det skal gjøre seg fortjent og vise seg skikket til tilslutning. Uten et revolusjonært klassekampparti vil selv de revolusjonært gunstigste situasjonene falle i fisk og bli vendt til fordel for reaksjonær strategi, som så mange ganger tidligere. Bare et marxist-leninistisk parti vil kunne hindre dette, bare det kan møte de situasjonene som vil oppstå på en for arbeiderklassen forsvarlig måte. Og det marxist-leninistiske partiet kan bare skapes ved at skolering og praksis smelter sammen og utvikler og herder medlemmenes politiske bevissthet, ved at teori og handling blir et hele.

— «folket i alle land, massene som utgjør over 90 % av hele befolkningen, ønsker før eller senere revolusjon og vil støtte marxismen-leninismen. De vil ikke støtte revisjonismen. Selv om noen folk kan støtte revisjonismen for en viss tid, vil de til slutt kaste vrak på den. Litt etter litt vil de uunngåelig våkne opp. De vil uunngåelig bekjempe imperialismen og de reaksjonære i alle land. De vil uunngåelig bekjempe revisjonismen».

— MAO TSE-TUNG

RØDE FANE MED NYTT NUMMER ANNENHVER MÅNED.

På siste redaksjonsmøte i RØDE FANE ble det vedtatt å rette forespørsel til FRIHETENS forhenværende journalister om å tiltre RØDE FANES redaksjonskollektiv.

Randi Heddeland, Eva Berg og Svein Johnsen har alle sagt seg villige til dette. Denne styrking av redaksjonskollektivet har gjort det mulig å sende ut RØDE FANE annenhver måned heretter, hvilket også gir kamerater og interesserte anledning til å abonnere på RØDE FANE.

Løssalgsprisen blir i år 2 kroner, men for abonnement er vi (p. g. a. omkostningene ved utsendelsen) nødt til å ta 15 kroner pr. år. Abonnenter på RØDE FANE vil imidlertid få gratis tilsendt alle ekstrasnummer som RØDE FANE utgir.

Bestillinger sendes til:
RØDE FANE, boks 3644, Oslo1.
Postgiro 20 68 42.

STREIKEKASSA FOR FRIHETENS JOURNALISTER

RØDE FANE og de nå oppsagte journalister i Friheten vil rette en takk til alle kamerater som økonomisk og på annen måte støttet journalistene under streiken og fortsatt støtter dem i kampen for deres rettmessige krav.

Til kamp mot økt utbytting

av Kjell Hovden

Tross motstanden fra majoriteten i det norske folk, vil myndighetene gå til innføring av moms fra 1970. Den borgerlige koalisjonsregjering fikk et lett spill fordi «opposisjonen» i Stortinget heller ikke baserte seg på flertallets (det arbeidende folket) interesser. Arbeiderpartiet la fram sitt eget alternative moms-forslag med lavere avgift (15 % mot B-momsens 20 %). Sjølsagt er A-momsens lavere avgift «bedre» fordi den ikke slår så hardt til – men de fleste forstår at når prinsippet om overgang til indirekte beskatning er fattet prinsipielt vil spørsmålet om *hvor stor avgiften skal være alltid stå åpent*, slik at Stortinget til enhver tid kan øke/korrigere denne prosentsats. Myndighetene har også stort sett bare denne mulighet til å regulere skatteinntektene om de måtte øke inntektene, – altså opp med avgiftsprosenten!

At kapitalmakta i landet vil sørge for å presse Statens utgifter til egen subsidiering og kanalisere Statens økonomiske politikk etter sine profittbehov er klart. At ikke Arbeiderparti-opposisjonen vil reise folket til kamp mot det kapitalistiske system vet vi, men når de ikke vil støtte folkeflertallet mot prinsippet i det nye skattesystem moms, kan en ikke vente at *deres* opptreden på Stortinget skal kunne utløse den store kampen i folket, slik at det borgerlige skatteforslag *virkelig kunne vært veltet!*

En folkereising i dette spørsmålet er det fullt grunnlag for, men den ønsker sjølsagt ikke å bli bondefanget *allerede i starten*. Målsettinga for ei folkereising i skattespørsmålet kunne bare være *mot omlegging av skattesystemet til økt indirekte beskatning* – altså mot all moms! Dette må være det grunnleggende! Forslaget om A-moms er reaksjonært fordi forslaget *eneste* virkning er bare den at *det splitter opp fronten mot Regjeringas skatteforslag!*

Ei folkereising i dette spørsmålet er det fullt grunnlag for, men den ønsker sjølsagt ikke å bli bondefanget *allerede i starten*. Målsettinga for ei folkereising i

reformer om bedring av lønnstakernes forhold og skjerping av skatten for arbeidsfrie inntekter — og den ville også kunne få gjennomført slike krav tross den parlamentariske situasjonen i dag.

Hva kan så gjøres i dag for å «reparere» skadene av sosialdemokratiets forræderi i denne sak?

Først og fremst må arbeiderklassen oppmuntres til å stole på sine egne krefter, dvs. skape kampenhet på grunnplanet som ikke kan splittes av sosialdemokratiet. Det politiske innhold i kampen mot all moms og dens virkninger må fastholdes.

I dag må imidlertid strategien i kampen legges mot *virkingen* av momsen og de andre reaksjonære økonomiske tiltak som undergraver lønnstakernes og smånæringsdrivendes kår. Dette betyr ikke at kampen mot moms-forslaget er tapt. Det eneste som nå kan slå tilbake kapitalistenes framstøt er at arbeiderne demonstrerer sin vilje *til å kjempe mot dens virkninger*. La borgerskapet forstå at deres framstøt er fåfengt — fordi det betyr blant annet streikeaksjoner og kompromissløs kamp inntil arbeiderne og småfolkas økonomiske krav er innfridd om full dekning for det de tenkes å bli fraranet — og mer til!

Bare en slik organisert kamplinje kan stagge den borgerlige koalisjonen og dermed skape grunnlag for at moms-forslaget blir knust. Det er derfor all grunn til å legge hovedtyngden av aksjonen til opplegget for vårens tariffoppgjør.

Momsen er dessuten et ledd i en serie av tiltak borgerstaten og kapitalistene har iverksatt for å undergrave lønnstakernes rettmessige andel av sine produksjonsverdier, — med det formål å øke profitten. Vi kan i fleng nevne takstheving på offentlige tjenester som telefon, post og jernbane — (noe som vi vet alltid er et kjærkomment signal til alminnelig prisstigning på alle varer) — og rentehevinga med forhøyelse av diskontoen (rentestigning på Husbanklån og renteøkning på private boliglån vil øke husleiene kraftig).

Ved siden av en alminnelig forbrukerfiendtlig pris og investeringspolitikk, søker de å kneble fagbevegelsen under sine rasjonaliseringstiltak i industrien ved hjelp av sine «arbeidstvister» med streikeforbud, slik at de ustraffet kan presse arbeidsintensiteten opp uten synderlig vederlag — og de har snurpet sammen «regler» for lønnsoppgjørene med riksmeglingsmannens rett til å legge fram ikke-anbefalte forslag til «koblede avstemninger» — og ikke minst adgangen til når som helst å anvende «lov» om tvungen lønnsnemd med streikeforbud — kort og godt lønnsdiktat.

Et viktig ledd i deres knebling av arbeiderklassens mulighet til å reise sine rettferdige krav på en slik måte at de kan gjennomføres, er også deres direkte korrumpierende infiltrasjon i LO's ledelse av norsk fagbevegelse.

Et resultat av dette er at de har vunnet LO-pampene for sitt opplegg ved at disse på tross av arbeidernes uttrykte krav om frie forbundsvisse oppgjør har søkt å presse igjennom et samordnet oppgjør som tydeligvis skal underlegges en velkjent »real-økonomisk ramme». Seinere er det jo da duket for et lønnsnemd-diktat om opposisjonen skulle bli for brysom.

De fagorganiserte må knuse av sine forbund at denne ramma blir brutt. De har gang på gang uttrykt sin forbitrelse over LO's tidligere torpedering av endog LO-representantskapets vedtak om frie forbundsvisse oppgjør (1968), og over hele landet har klubber, foreninger og distriktvisse forbundskonferanser gjort resolusjonsvedtak med krav om frie forbundsoppgjør i 1970.

Dette må nå munne ut i organisert motstand for å knuse LO's linje om samordnede oppgjør og styrke foreninger og forbund slik at de kan ta direkte opp kampen for sine formulerte krav overfor arbeidsgivermotparten.

Hvilke krav skal reises? For det første må arbeiderne reise krav om full kompensasjon for prisstigninga i perioden og for andel av produksjonsøkninga. Dessuten må de forbund som fikk påtvunget et urettferdig oppgjør i 1968 nå reise krav om dekning for sine reelle tap dengang. Kravet som blei fastholdt av fleire forbund (særlig av omsyn til grupper på normallønn uten lønnsglidning i perioden) var full dekning av prisstigning som ikke var kompensert med indekstillegg i perioden og rettferdig andel av produksjonsøkninga samt arbeidstidsforkorting med kompensasjon.

Arbeidstidsforkortinga blei innført, riktignok med kun 2/3 kompensasjon for akkordarbeiderne. Men det sto igjen en udekket post nemlig en prisstigning i perioden på 8,5 % som kun var kompensert med 27 øre i perioden — dvs. 2,7 %. *Udekket prisstigning: 5,8 %.*

Andel av produktivitetsøkninga på 9,5 % blei »dekket» med et gjennomsnittstillegg på 12 pluss 4,7 øre, dvs. 1,6 %.

Arbeidstidsforkortinga ville »koste så mye» i form av produksjonstap at arbeiderne (særlig var det ille for slike som stod på fastlåste satser) måtte finne seg i å stå igjen med et reelt tap på 13,7 % — og for ytterligere å fullbyrde galskapen fikk NAF igjennom med LO's velsignelse at arbeiderne sto igjen uten skikkelig indeksbestemmelse fram til 15. januar 1969, — da skulle vi få 20 øre pr time i »innebygd» tillegg.

Hva arbeidstidsforkortinga (til 42,5 time pr uke) har »kostet» beskrives best ved at NAF gjennom sine fullmakter til tidsstudie- og rasjonaliseringstiltak har oppnådd — nemlig at produktiviteten (dvs. produksjonen pr mann) *har fortsatt å stige i siste periode!*

Siste periode har igjen vist seg å markere prisstigning og produksjonsstigning. Hittil har konsumprisindeksen steget med 4,3 poeng (til juli 1969) og sjøl om vi bare stipulerer en liknende utvikling i resten av perioden vil dette tilsvare ca. 7,5 % (da er det ikke beregnet det eksplosjonsartede prissjokk vi vil få på nyåret når momsen og renteøkninga virkelig vil få fart på prisene).

På bakgrunn av utviklinga vi kan lese av Statistisk sentralbyrås opplysninger om produksjonsindeksen hittil i perioden, kan det uten videre stipuleres en beregnet produktivitetsøkning på ca. 9 % i perioden fram til april 1970.

Dette betyr: (7,5 % pluss 9 % =) 16,5 % burde kompenseres for denne periode. Av dette har vi altså fått 20 øre (15. januar 1969) som tilsvarer 1,7 %.

Det vil si kravet om 14,8 % er reelt for å dekke krav om priskompensasjon og andel av produktivitetsutviklinga siste periode (bortsett fra momsen og rente - økinga). Etter tapet ved oppgjøret i 1968 på 13,7 % og den rettferdige vurdering av utviklinga siste periode sier det seg sjøl at et generelt krav om 25 % heving av lønningene er et beskjedent og defensivt krav om ikke arbeiderne skal få direkte tilbakeslag. For visse grupper er det berettiget å heve kravet.

I tillegg *må* det reises ytterligere krav om full dekning for momsens virkninger og virkningene av de andre arbeider- og forbrukerfiendtlige tiltak regjeringa måtte iverksette.

Statistisk sentralbyrå og «Aukrust-utvalget» har beregnet at moms-systemet vil gi en ekstra prisstigning på ca. 5,8 %. Alle er innforstått med at dette ikke vil holde fordi utvalget bare har kunnet beregne satsen p.g.a. det helt utilstrekkelige materiale de har hatt til rådighet (dette har de også sjøl bemerkt). Erfaringene fra andre land; Danmark, Sverige og Nederland viser nettopp at avgiftssystemet har ført til noen ganger fordobling av de «beregnete» prisstigninger. Således viste 12 % merverdiavgiften i Nederland til 10-12 % stigning i en rekke bransjer *utenom* avgiften, — og sjøl «Norges Utenrikshandel» forklarer stigningas årsak til innføring av moms-systemet og i «feil i priskalkuleringa».

Næringslivets menn har også her sjøl antydnet at de vil klemme i veg med prisstigning på nyåret «såsnart den urettferdige prisstoppen er opphevet». Represen- tanter for handelsstanden ga helt utvetydig bud om dette i et intervju i Morgen- bladet 4. september i år — vi skulle få en prisstigning som ingen hadde sett maken til!

Fagorganiserte! Vis kapitalmaktens framstøt tilbake — reis kampen for frie forbundsvise oppgjør — reis kampen for full kompensasjon for reallønnstap ved prisstigninga og tap ved urettferdige lønnsoppgjør. Krev full andel av produksjonsstigninga. Avvis kapitaleiernes »reformer» — krev en rettferdigere skattefordeling. Om arbeiderklassen med full tyngde reiser kampen — demonstrer sin vilje til kompromissløs kamp — vil seieren være klar.

REVISJONISTISK DILEMMA

MORGENBLADET

LØRDAG 15. NOV. 1969

„NKP's flertall anerkjenner ikke Husak-linjen”

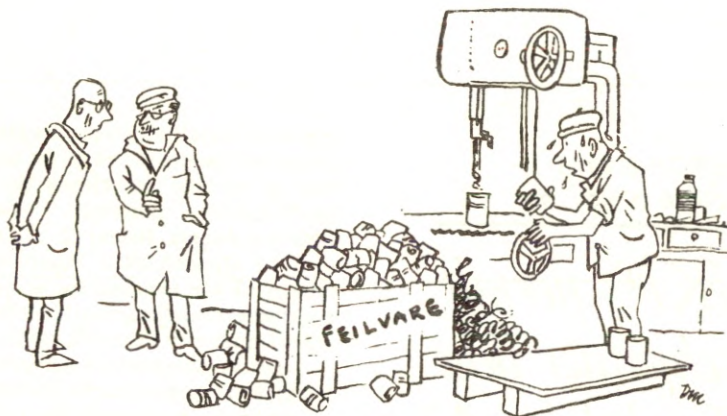
— Riktignok er det medlemmer innen Norges Kommunistiske Parti som mener at Sovjet-Unionens intervensjon i Tsjekkoslovakia var berettiget, men det av-

gjørende flertall innen partiet står på den avgjørelse sentralstyret har tatt og vil ikke anerkjenne Sovjet-Unionens inngripen, sier NKP's formann, Reidar T. Larsen til Morgenbladet. Foranledningen til vår henvendelse er det tsjekkiske kommunistpartis nylige anerkjennelse av intervensjonen.

— Det er åpenbart en betydelig forskjell i synspunktene mellom en del lands kommunistiske partier. Det som nu er skjedd, er at Tsjekkoslovakia har fått en partiledelse som ser anderledes på den russiske intervensjon enn den gjorde som satt i spissen for partiet den 21. august ifjor, sier Larsen.

APROPOS TSJEKKOSLOVAKIA

Som en liten illustrasjon på den politikk som ble framelsket under Dubcek-periodens »liberalisering» i Tsjekkoslovakia, tar vi med følgende vitsetegning fra et Tsjekkoslovakisk magasin. Arbeideren latterliggjøres og framstilles som den håpløse idiot som alltid skaper problemer for systemets effektivitet. Om vitsetegningene kanskje er forsvunnet under de nye lederne, er dette ikke tilfelle med den inngrodde revisjonisme og kontrarevolusjonære innstilling – den er bare mer tilpasset forhold som bedre og mer effektivt tjener sosialimperialistene i Kreml.

... men han møter presis hver morgen!

IKKE NÅ, MEN SIDEN – SIDEN GÅR DET LETT!

»Den som mener at det er revolusjonen og proletariats diktatur som må være det sentrale for partiet i dag har ikke begrepet det mest elementære.»

(Reidar T. Larsen på møtet i Folkets Hus, Oslo, fredag 12. desember 1969.)

Partidiskusjonen tvinger seg fram

Kort etter at det nå så kjente brev av 8. oktober fra NKP's sekretariat, inneholdende bl. a. pålegg til distriktsstyrer og lag om å ta initiativ til rådslagninger og drøftinger med andre »sosialistiske venstrekrefter», var sendt ut, ble det tatt opp til diskusjon på et fellesmøte for partilagene i Akershus.

Etter forslag som ble fremmet av Rælingen lag av NKP, ble det vedtatt å avvise hele den problemstilling som skisseres opp i brevet, og det ble skarpt tatt avstand fra eventuell dannelse av et »venstresosialistisk» parti.

På samme møte, hvor for øvrig samtlige av Frihetens nå oppsagte journalister var til stede, ble det – også etter initiativ fra Rælingen lag – anledning for journalistene til å komme med en kort redegjørelse for den situasjon som oppsto i Friheten, og som bl. a. medførte at journalistene gikk til streik (hvilket som kjent senere igjen medførte at de fikk sparken). Møtet besluttet at situasjonen i Friheten skulle tas opp til ny drøfting på et møte hvor både Frihetens redaktør Arne Jørgensen og partiets formann Reidar T. Larsen også fikk anledning til å redegjøre for situasjonen.

Et slikt møte ble arrangert den 19. november på Lillestrøm. På grunn av sykdom møtte bare to av de tidligere journalister i Friheten. For Friheten møtte redaktør Arne Jørgensen.

Det kan neppe sies at møtet gikk i partiledelsens favor. Hverken Arne Jørgensen eller de frammøtte representanter fra sekretariatet var i stand til konkret å påvise at journalistene på noen måte hadde forbrudt seg mot »partiets linje» i sitt arbeid i avisen. Illustrerende for argumentasjonen fra samme hold er det at da redaktøren – som til stadighet tillot seg å komme med tilrop når andre partimedlemmer hadde ordet – ble klubbet ned av møtelederen, mistet han helt og fullt hodet og begynte å rope ut følgende visdomsrekke: BLA, BLA, BLA, BLA. Selvsagt i håp om fortsatt å kunne forstyrre møtet.

Enden på møtet ble imidlertid at man skulle henstille til alle partilag å ta opp situasjonen i Friheten.

Fredag 12. desember ble det i Oslo arrangert et felles medlemsmøte hvor »samlingen av venstrekreftene» også sto på programmet. Innledningen ble holdt av Reidar T. Larsen, som foruten å bruke talerstolen til angrep på partimedlemmer i møtesalen også repeterte innholdet i den tale han hadde holdt på siste sentralstyremøte (og som har vært gjengitt i Friheten). Det store gullkorn som falt fra hans munn, har vi funnet det riktig å gi egen og framtrædende plass i dette nummer av RØDE FANE — til skrekk og advarsel. Han fikk da også grundig svar på talen fra partimedlemmer i salen, og det må sies at møtet ble et stort nederlag for tilhengerne av den revisjonistiske linje i partiet.

Enden på dette møtet ble et vedtak om at nytt møte om situasjonen i partiet blir arrangert så snart som mulig, og det ble også framsatt krav om at situasjonen i Friheten må tas opp til gjennomgripende debatt.

SOLIDARITET MED LKAB-ARBEIDERNE!

**SEND STREIKEBIDRAGENE TIL
STREIKEKAMPFONDET FOR LKAB-ARBEIDERNE,**

postgirokonto 65 3 60,

Kiruna, SVERIGE

Forsøk på begrensning av klassekampen

Av Eva Berg

»For en idyllisk plan: å ville virkeliggjøre sosialismen ad parlamentarisk vei, ved et enkelt flertallsvedtak! Det er bare synd at denne lyseblå fantasi fra innbildningens verden ikke engang regner med de historiske erfaringer fra den borgerlige revolusjon, for ikke å snakke om den proletariske revolusjons egenart.»
(Rosa Luxemburg i Die Rote Fahne, 17. desember 1918.)

Den 8. oktober, dagen etter at NKP's formann Reidar T. Larsen hadde gitt Morgenbladets lesere beskjed om at det foregikk forhandlinger mellom NKP og andre »venstrekrefter» med sikte på samarbeid ved valg og – på lengre sikt – dannelse av et nytt parti, ble det fra Grønlandsleiret 39 sendt ut et brev til alle distriktsstyrer og lag, undertegnet av RTL på vegne av NKP's sekretariat.

Brevet, som pålegger distriktsstyrer og lag å ta initiativ til »rådslagninger med andre sosialistiske venstrekrefter» over hele landet med det siktepunkt å få klarlagt muligheter for et såkalt valgforbund under et eget navn (med andre ord: få kartlagt terrenget for et venstreradikalt parti), er naturlig nok blitt avvist med forskrekkelse og forbitelse av mange partilag, ikke minst etter at medlemmene kort tid etter å ha mottatt brevet i klare og utilsørte ordelag gjennom Verdens Gang fikk presentert partiformannens bekreftelse på den mistanke de måtte nære: Reidar Larsen bekrefter overfor VG at de første skritt er tatt og at man i løpet av forholdsvis nær framtid regner med å komme igang med drøftinger om et nytt venstre-radikalt parti med basis i SF og NKP.

Når revisjonismen i NKP, som i dette tilfellet, står fram i sin nakne, utilsørte form, skjer det altså at den vekker enkelte partimedlemmer til mottiltak, til avstandtagen. Men egentlig er det ikke noen grunn til å forbauses hverken over brevet

fra RTL, hans uttalelser i borgerpressen, eller hans såkalte dementi i Friheten nr. 46/1969, der han som ventet går utenom sakens fakta og retter angrep mot et av sekretariatsmedlemmene som forer »partimedlemmene med usaklige spekulasjoner». Men det er både godt og riktig at partimedlemmer reagerer, og selv om man kanskje synes at reaksjonen kommer noe sent, kan man bare glede seg over at den kommer. Imidlertid er det viktig å ha klart for seg *hvor* sent det i virkeligheten er, og *hvor* uhyggelig meget mer enn RTL's fabuleringer om et nytt parti (som skal kunne samle tilstrekkelig stemmer til å realisere hans drøm som tingmann) det ikke bare er å ta avstand fra, men også å bekjempe og rense ut innen NKP.

For lenge siden pekte Lenin på at *»å begrense klassekampen til parlamentarisk kamp, eller betrakte den siste som den høyeste og avgjørende form som alle andre kampformer er underlagt, er i virkeligheten å gå over på borgerskapets side mot proletariatet»*.

Et grunnleggende skille mellom marxismen-leninismen og revisjonismen kommer da også tydelig fram i spørsmålet om overgangen til sosialismen – om denne skal skje ved væpnet kamp eller ad den »parlamentariske vei». De historiske erfaringer viser at alle revisjonister, store som små, har vært tilhengere av den såkalte parlamentarismen. Og den situasjon som i dag eksisterer innen vårt parti, mangelen på revolusjonær handlekraft og partiledelsens krampaktige framstøt for å skaffe seg en plass i solen, d.v.s. i Stortinget, er en naturlig følge av den utvikling våre hjemlige revisjonister har framelsket gjennom år.

Før krigen . . . under krigen . . . da . . . innledes det iblant når NKP's revolusjonære kampvilje skal understrekes. Men hva med årene etter krigen? Jo, svares det, da var NKP bl. a. det eneste parti som kjempet imot NATO! Men denne og liknende kamper dekker ikke over den framvoksende revisjonistiske tendens innen partiet, en revisjonisme som stadig, uansett »oppgjør» festet seg i og ble båret fram av partiets ledende organer.

På NKP's 8. ordinære landsmøte i 1953 ble det vedtatt en programerklæring som *»formulerer de oppgaver og mål Norges Kommunistiske Parti kjemper for, slik de stilles av hele den økonomiske og politiske utvikling i våre dager»*. Programerklæringen ble utgitt i brosjyreform og fikk tittelen: *NORGES VEI til fred, demokrati, nasjonal selvstendighet – TIL SOSIALISMEN*. Og dette oppskisserte mål skulle realiseres på følgende måte:

»Det norske folks vei fram til sosialismen går gjennom opprettelsen av en folke-regjering på grunnlag av et Storting som virkelig representerer folket.»

Den revisjonistiske tendens gjorde seg allerede gjeldende. Frykten for *proletariatets diktatur* – begrepet såvel som innholdet – skapte en formulering som senere så utmerket kunne tolkes på fullblods revisjonistisk vis: parlamentarisk overgang til sosialismen. Og i NKP's prinsippprogram av 1963 slås det da også fast at parlamentarisk overgang til sosialismen er mulig. Altså enkelt og smertefritt, ved et enkelt flertallsvedtak!

Så kan en kanskje undre seg over at så relativt få partimedlemmer gjennom årene har kjempet mot den stadig tiltakende revisjonismen som i dag er i ferd med å gjennomsyre hele partiet. Men selvsagt skal det tilføyes at meget av den sløvende passivitet som har synt seg innen partiet nettopp skyldes den revisjonistiske linje som alltid har vært *diktert* fra toppledelsen. Kampen har derfor for mange syntet seg nytteløs, som å stange hodet mot en massiv mur av middelmådighet. Debatt og skolering på grunnplanet har nærmest ikke eksistert innen partiet. Meninger, standpunkter, handlinger, kort sagt hele aktiviteten har vært diktert fra partiledelsen – og direktivene har hovedsakelig dreid seg om pengeinnsamlinger for å styrke partiet, eller rettere: for å styrke revisjonismen i partiet og skaffe lederne – som ble partipamper alt i 20-års alderen – økonomisk grunnlag for seg og sine handlinger.

Det lille gløtt som her er trukket fram av det smertelige politiske forræderi overfor arbeiderklassen – i og utenfor partiet – som er programfestet og som kjøres fram av revisjonistledelsen, skulle tydelig fortelle hva det har vært lagt – og hva det legges opp til – og at den politiske linje som i dag framstår som NKP's offisielle, mindre og mindre har tjent den norske arbeiderklassens interesser og langt mindre bygger på den påståtte norske virkelighetsgrunn.

I en artikkel om «Nasjonalforsamling eller rådsregjering», som også det innledende sitat er hentet fra, skriver Rosa Luxemburg noe som er meget illustrerende for den situasjon revisjonistene i NKP både har vært i og befinner seg i: «... *enten gir man avkall på sosialismen eller man velger den skarpeste klassekamp mot borgerskapet med alle de våpen proletariatet rår over: det er dilemmaet*».

Det skulle være tydelig for alle hva revisjonistene i NKP har valgt. I den kamp hvor det gjelder utbyttingens være eller ikke være, hvor det ikke gis rom for utflukter, ikke kompromiss og ingen nåde, legges det fra revisjonistenes side opp til et gigantisk bedrageri og forræderi overfor arbeiderklassen. Det lanseres og forlanges at arbeiderklassen med lyseblå godtroenhet skal avfinne seg med den blanke løgn, at de med et revisjonistledet NKP som fortropp skal kunne makte det som ingen klassekamp, ingen revolusjon noen gang har maktet, nemlig – for igjen å si det med Rosa Luxemburg: «*å oppløse dødskampen mellom to verdener i et mildt vindpust av parlamentariske ordstrider og flertallsbeslutninger!*».

En gang var det sosialdemokratene som ble hengende etter i den revolusjonære kampen, og etterhvert gikk deres utvikling fullstendig i retning borgerskapet. Nå er det tydelig for enhver at revisjonistene på samme måte henger etter i den revolusjonære kampen, forsøker å bremse den – og det skulle heller ikke være uklart i hvilken retning deres utvikling går.

En forutsetning for et kommunistisk parti er at det kan ta opp arbeidernes krav, formulere, forklare og påvise arbeidernes situasjon i det kapitalistiske samfunn og stå i spissen for det anti-imperialistiske arbeidet. Partiet som en enhetlig kraft, skal bygges opp av medlemmenes politiske bevissthet, ikke ved at ledelsen proklamerer »en linje» for partiet: ferdig med diskusjonen! Partiet skal fornyes og renses ved at opportunistiske og revisjonistiske elementer fjernes – men det holder ikke med utrensinger dersom en ikke undersøker årsakene til opportunismen og den feilaktige politikken. Dette har da også NKP så smertelig fått erfare. Furubotn ble en gang fjernet, men opportunismen i partiet forsvant ikke med ham og hans tilhengere. Vogt og hans gruppe ble fjernet fra ledelsen, men opportunismen forsvant ikke med dem – og Reidar T. Larsen og hans tilhengere sitter for tiden som partiets ledelse. Men i det oppgjør som nødvendigvis må komme med RTL og hans tilhengere – det må alle innen partiet være klar over – dreier det seg ikke alene om den ene eller andre kampmåte, ikke alene om den ene eller andre taktikk, men om hele partiets eksistens!

Nødvendigheten av et kommunistisk parti som arbeiderklassens organiserte fortrupp blir stadig tydeligere. Men virkeligheten tilsier også at NKP aldri kan fylle sin egentlige rolle som revolusjonært klassekampparti ved borgfred mellom marxist-leninister og revisjonister i partiet. Derfor hviler det et stort ansvar og en forpliktelse på alle dem som gikk inn i Norges Kommunistiske Parti fordi de oppriktig ønsker å kjempe for og styrke den revolusjonære arbeiderklassen – en forpliktelse til å ta opp kampen mot revisjonismen innen NKP og kjempe for at partiet skal framstå som et revolusjonært klassekampparti – et parti som *kan vinne* og har gjort seg *fortjent* til arbeiderklassens tillit og tilslutning. Men en slik tillit og tilslutning hverken *fortjenes* eller *kan vinnes* av et parti hvis bestrebelser på representasjon i det borgerlige parlament blir rettesnor for all handling.

Etterhvert som klassekampen flammer opp i sin nakne, utilslørte form, vil utviklingen ikke bare avsløre revisjonistene, men også styrke marxist-leninistene og den revolusjonære arbeiderklassen. Men skal NKP som parti bestå, må revisjonistene knekkes, og blant all selvkritikk som må føres til protokoll, kan vi ta med sluttavsnittet i Rosa Luxemburgs før nevnte artikkel:

»Det som hittil har vært kalt for likeberettigelse og demokrati: parlament, nasjonalforsamling, like stemmesedler, har vært løgn og bedrag! Hele makten i den arbeidende masses hånd, som et revolusjonært våpen for å knuse kapitalismen – bare det er sann likeberettigelse, bare det er sant demokrati.»

URO INNENFOR DE KOMMUNISTISKE PARTIER I VEST

av Line Dedichen

Det sjokket Sovjet-troppenes innmarsj i Tsjekkoslovakia ga kommunister hele verden over, tror jeg bare kan sammenliknes med sjokket fra den 20. kongress, og kan vel sies å være en logisk følge av det ettersom det klart viste at den sovjetiske kommunismen nå har utviklet seg til rein sosialimperialisme.

Jahn Otto Johansen skildrer Sovjetunionens nye utenrikspolitikk på en utmerket måte, etter min mening. Han hevder, med rette, ifølge Dagbladet at Sovjetunionens utenriks- og sikkerhetspolitikk likner mer på andre stormakters (de imperialistiske) enn den atskiller seg fra den. Videre at det ikke er noe mer mystisk ved Sovjetunionens rolle på verdensmarkedet enn ved USA's politikk. Rene ord for penga, får'n si. Han hevder også at kineserne har nokså meget rett i at det foreligger et »amerikansk-sovjetisk supermaktsamarbeid på bekostning av andre nasjoners interesser». Ikke bare kineserne hevder det, står det videre i artikkelen, men »til og med ledende statsmenn i Vest-Europa har gitt uttrykk for liknende tanker».

Uroen i de vesteuropeiske kommunistpartier som også starta med den 20. kongress, er da heller ikke blitt mindre siden Tsjekkoslovakia-krisa. FKP valgte å »protestere for all verden», men fulgte ellers med på ferden. I disse dager har det endelig fått sitt inderligste ønske oppfylt og har kunnet innlede forhandlinger med sosialistpartiet og de øvrige venstrepartier (til høyre) om sammen å innføre et »videreutvikla» demokrati som en overgang til sosialismen. Målet er en »demokratisk union» av alle »anti-monopolistiske krefter i det franske samfunn», unntatt »smågruppene til venstre» og i sær da maoistene, som de fikk myndighetene til å forby etter mai-juni-urolighetene. Det blei den gangen tydelig ymtet om at det var som takk for hjelpa til å holde arbeiderklassen så godt i tømme, da omkring 9 millioner demonstrerte, og CGT klarte å holde kravene innenfor den økonomiske sektor.

Et »bevis» på forståelsen mellom myndighetene og KP i Frankrike er det fristende å se i det faktum at da demonstrasjonene mot krigen i Vietnam den 15. november blei forbudt og arrangørene likevel beslutta at de skulle holdes, gikk politiet løs på alle grupper og spredte dem, – unntatt dem som blei leda av kommunister – i følge »Le Monde». Dagen i forvegen gikk politiet til preventive arrestasjoner av medlemmer av venstregruppene for å konstatere om disse ulovlig var blitt gjenopprettet, het det. Blant dem som blei arresterte, var frua til Gilbert Mury, tidligere sentralstyremedlem av partiet og foreleser ved partiskolen som blei ekskludert fordi han nekta å gi opp sin formannstilling i »Kina-Frankrikes vennskapsforening». Han var selv ikke i Paris, så tok de kona som var helt sakesløs. Kona til Krivine, han som var kandidat under presidentvalget for trotskistene, blei også tatt. Men ingen kommunister. I alt blei noe slikt som 500 personer sikra på forhånd og ca. 1500 undersøkt og sluppet igjen.

Ingen tvil om at innenriksminister Marcellin lider av et mai-juni kompleks. Regjeringa og KP fører en slags skyggeboksing og skjeller hverandre voldsomt ut, men det skal man visst ikke ta så alvorlig. De har i hvert fall en felles fiende å samles om på venstre fløy.

I Østerrike protesterte først femti partimedlemmer mot eksklusjonen av den kjente marxistiske filosof og kunstkritiker Ernst Fischer, og seinere nekta 27 »progressive» medlemmer av sentralstyret å delta lenger i komiteens arbeid, en beslutning som visstnok er enestående i historien. Fischer er en motstander av »Panserkommunisme».

I Italia er det ikke så mye Tsjekkoslovakia det gjelder – selv om partiet protesterte mot innmarsjen. Det gjelder indre stridigheter. Den venstrefloyen som står bak tidsskriftet »Il Manifesto» opponerer mot en etter deres mening altfor »sosialdemokratisk» holdning i partiet og mener at »Togliatti-linja» ikke lenger høver for dagens problemer. Denne opposisjonen som ikke kom til orde under

forberedelsene til den 12. kongress i fjor (vi veit jo hvordan slikt kan ordnes) har ikke falt til fote, trass i streng påtale. I høst beslutta lederne å sammenkalle sentralkomiteen for å diskutere tidsskriftet. Partiets viseformann Enrico Berlinguer, annonserte at det skulle bli en »massedebatt, både omfattende og demokratisk, rolig i formen og politisk klar på grunnplanet». Det var klart at han tok forsiktig på opponentene. Han ville gjerne tro at de ønsket å opptre som gode kommunister og innenfor partiet, og at »Il Manifesto» ville nøye seg med det resultatet de allerede hadde oppnådd, nemlig at ukebladet »Rinascita» hadde tatt opp brennaktuelle spørsmål til teoretisk diskusjon, som forholdet mellom partienes sjølstyre og den

internasjonale, proletariske bevegelsen o. a. Berlinguer fortsatte m. a. o. Togliattilinja. Ikke før var det slått fast, og ikke før hadde diskusjonen starta, før den antok slike dimensjoner at den trua partiets enhet. Det er i hvert fall et faktum at partiets ledelse ikke beholdt kontrollen over alt, når de da ikke kort og godt blei kasta ut fra møtet, slik det hendte på et lagsmøte i Roma.

Byråkratiet i partiet som hele tida hadde vært imot diskusjon, så sin holdning rettfærdiggjort ved denne utviklinga og Berlinguer som ennå ikke satt så fast i sadelen, hadde ikke annet å gjøre enn å stanse diskusjonen, og suspenderte redaksjonsmedlemmene av »Il Manifesto», for å prøve å stanse utgivelsen.

Den 9. november kom imidlertid tidsskriftets 5. nummer ut og lederen bekreftet alle de tesene som sentralkomiteen hadde fordømt. Den avskar alt snakk om kompromiss og konstaterte kort og godt: »Vi fortsetter». Til overflod hadde ikke redaktørene spart på kruttet. Bl. a. var det en artikkel av Jorge Semprum som analyserte forholdet mellom FKP og »smågruppene til venstre» og anklaga begge parter for å mangle det nødvendige alvor. Nå er IKP's forhold til FKP på forhånd vanskelig nok til at det ikke ønsket å la uttrykk som »ikke hadde noe politisk grunnlag» og var »utilstedelige» passere upått.

De tre medlemmer av »Il Manifesto»s redaksjon som var medlemmer av sentralkomiteen er altså blitt suspendert, og blir ventelig ekskludert, kanskje er de blitt det. Det fjerde medlem, den ansvarlige redaktøren, som ikke var medlem av sentralkomiteen, blei suspendert av en enstemmig kontrollkomite. Hans lag støtter ham og hadde nekta og suspendere ham. Vedtaket i sentralkomiteen var et flertallsvedtak. 6 stemte mot: de tre utstøtte, Rosana Rossanda, Aldo Natoli og Luigi Pintor, og de som hadde forsvart dem og tidsskriftet under debatten, professorene Lombardo, Radice og Luporini. Tre avholdt seg fra å stemme. Før den endelige avstemning leste Aldo Natoli opp en lang utredning fra redaksjonen, der han spesielt protesterte mot at tidsskriftet skulle »true partiets enhet». Tvert imot: ved å konfrontere leserne med de motsetningene som faktisk fantes innenfor partiet, kunne det bidra til å redusere uoverenstemmelsene. De som sto bak »Il Manifesto» hadde aldeles ikke til hensikt å danne noen fraksjonsgruppe utenfor partiet og skape splittelse, og de ville holdt fram med debatten på rent intellektuelt nivå. Det var ledelsen, mente han, som ønsket å føre debatten utenfor partiet for på den måten å nå fram til det kristelig-demokratiske og sosialdemokratiske venstre som den anså som sitt viktigste publikum. Parallellen med »Røde Fane» er slående.

Lillehammer KU støtter Røde Fane

Lillehammer 3/11 1969.

RØDE FANE,
boks 3644,
Gamlebyen, Oslo1.

Lillehammer Kommunistiske Ungdomslag har på medlemsmøte 3/11 enstemmig vedtatt følgende uttalelse:

Lillehammer Kommunistiske Ungdomslag vil på det sterkeste understreke behovet for et teoretisk tidsskrift for den kommunistiske bevegelse i Norge. Dette tidsskriftet må gå ut fra en konsekvent marxist-leninistisk linje og ta stilling til grunnleggende ideologiske spørsmål. Bare gjennom ideologisk debatt kan man komme fram til en enhetlig politisk hovedlinje, og dermed befeste et konsekvent marxist-leninistisk grunnlag.

Lillehammer Kommunistiske Ungdomslag gir derfor sin støtte til utgivelsen av tidsskriftet RØDE FANE. Vi anser tidsskriftet for å være av stor betydning for den videre utvikling av den kommunistiske bevegelse.

På vegne av Lillehammer KUL

Gunnar Grue jr.

Kollung Selvåg.

Anstrengt forsøk på bortforklaring

Dette innlegget er nektet inntatt i Friheten.

I Friheten nr. 46/69 lanserer Reidar Larsen et helt nytt prinsipp, han offentliggjør enkeltmedlemmers holdning i interne partimøter.

Jeg går da ut fra at jeg har samme rett.

I oppsettet sier Reidar Larsen at hans uttalelser til Morgenbladet 7/10 og Verdens Gang den 16/10, er blitt omskrevet.

Videre henviser han til sin tale på sentralstyremøtet den 4. og 5. oktober.

Det er riktig at Reidar Larsen ikke sa noe om dannelsen av et venstresosialistisk parti på sentralstyremøtet, i desto merkeligere lys kommer uttalelsen i Morgenbladet bare to dager etter.

På sekretariatmøtet den 16. oktober la jeg fram Morgenbladets intervju og spurte hva som lå bak. Reidar Larsen svarte at han var blitt misforstått av avisen. Etter det la jeg fram Verdens Gang for samme dag, 16. oktober, og repliserte at da måtte han være blitt misforstått to ganger, av to forskjellige aviser med en ukes mellomrom. Noe konkret svar kom ikke på det, men i slutten av sitt innlegg sa Reidar Larsen: »Et marxistisk parti er foreløpig et fjernt perspektiv.»

Det er Reidar Larsens kongstanke å samle alt til høyre for SUF(m-l) i et stort og bredt parti.

Det er ingen ny tanke hos ham. Allerede på sentralstyremøte (okt. 1967) foreslo Reidar Larsen at vi skulle skifte navn på partiet, sløyfe »kommunistiske» og erstatte det med »venstresosialistiske» eller liknende. Forslaget vant ingen respons i sentralstyret.

Sentralstyret tidde forslaget ihjel.

Programkomiteen som framla forslag til arbeidsprogram, — Reidar Larsen er med i komiteen — hadde utelatt leninismen. Landskonferansen i 1969 kritiserte dette og krevde at leninismen skulle være med i programmet, som ble oversendt til sentralstyret med disse merknader. Sentralstyret så seg imidlertid ikke tid til å behandle

det og oversendte det til programkomiteen. I det ferdige utkast som nå foreligger er leninismen fremdeles borte.

Dermed er det prinsipielle grunnlaget for å forvandle NKP til et venstresosialistisk parti lagt.

I denne sammenheng må også det faktum at landsmøtets vedtak om revidering av prinsipp-programmet ikke blitt effektivt sees.

Alle disse ting er ledd i en plan for å skape en plattform for dannelsen av et bredt venstresosialistisk parti som kan oppta konkurransen med DNA om valgmandater.

Den største hindringen for denne planen ligger i partimedlemmenes egen reaksjon.

Det er derfor vi blir så hardt angrepet, vi som har avslørt denne planen og som åpent har erklært at vi vil bekjempe denne skumle planen som i sin konsekvens vil bety at NKP likvideres som revolusjonært klassekampparti.

Det er derfor journalistene er blitt sparket fra Friheten for at ingen mislyd skal trenge inn i Frihetens spalter og forpurre planene om likvidering av NKP.

Suverent ekskluderer Reidar Larsen SUF(m-l) fra venstrebevegelsen i Norge, til tross for at de i en årrekke har drevet systematiske studier i vårt partis grunnsyn, marxismen-leninismen.

De som ikke forkaster leninismen hører øyensynlig ikke med til venstrekrefte, etter Reidar Larsens oppfatning.

Både på sentralstyremøtet den 4/5 oktober og sekretariatsmøtet den 16. oktober, framkom forslag om at i forhandlinger om venstresamarbeid måtte både Vogtgruppen og Furubotn-folka være med.

Reidar Larsen hadde ingen innvendinger i den anledning.

Og det er på grunn av disse planene om et venstresosialistisk parti at Reidar Larsen ikke ville svare på hvordan han stilte seg til proletariatets diktatur. På vårparten fikk han gjentagne ganger spørsmål om det både fra meg og andre, men han gled behendig unna ved å overlate pennen til andre. Han kan nok svare, men han vil ikke.

Hvis han sier at han er for proletariatets diktatur, så vil han støte fra seg de småborgerlige elementene han vil under samme hatt med. Og hvis han sier at han er imot, så vil partimedlemmene ta avstand.

Og dermed blir Reidar Larsen stående like ubesluttet som det berømte eselet mellom to høydatter, og som til slutt sultet ihjel fordi det ikke kunne bestemme seg for hvem det skulle velge.

Vårt partis linje og grunnsyn er marxismen-leninismen.

Men er det Reidar Larsens linje?

Ja, se det er det skjellig grunn til å lure på.

Hovedoppgaven for vårt parti er å skape en enhetlig front på et klassekampgrunnlag, rettet mot monopolkapitalens framstøt i Norge, med det perspektiv å styrte den borgerlige klassestat og å opprette arbeiderklassens egen stat – dvs. proletariatets diktatur.

Det er bare et parti av Lenins type og som har marxismen-leninismen som rettesnor for sine handlinger som kan greie denne oppgaven. Og fronten må ledes av dette partiet.

Det er Reidar Larsens tragedie at han ikke ser forskjell på front og parti, og at han ikke innser det revolusjonære partiets ledende rolle. I stedet så blander han alt, både front og parti, i en mølje og tror at et slikt venstresosialistisk lapskausparti kan erstatte arbeiderklassens kampparti.

Det ville sikkert glede borgerskapet om han greide å få NKP med på en slik linje. Men i dagens situasjon ville arbeiderklassen da ha mistet sitt redskap.

Oslo, 8.12.1969

Esther Bergerud

NKPs sekretariat og anti-NATO kampanjen

Umiddelbart etter at Kampanjen Norge ut av NATO hadde avholdt landsmøte i Oslo, hvor det bl. a. ble vedtatt en politisk plattform som klart og greit trekker opp linjene for kampanjens videre arbeid mot NATO, og hvor det også tas avstand fra en all-europeisk sikkerhetspakt som vil være et nytt og verre NATO, et undertrykkingsapparat samordnet av NATO's og Warszawapaktens styrker og midler, sendes det fra NKP's sekretariat ut et brev (undertegnet av Georg Ovesen), hvor partimedlemmene FRARÅDES å »delta i anti-NATO arbeidet på dette grunnlag».

Brevet forteller ikke så rent lite om den situasjon revisjonistledelsen i partiet er kommet opp i, og det er videre en så tydelig illustrasjon av den byråkratiske sentra-

lisme som så lenge har fått råde. Anti-NATO arbeidet og støtte eller ikke til kampanjen, skal overhodet ikke diskuteres i lagene. Partiledelsen har bestemt at Kampanjens arbeid ikke lenger skal støttes! Den politiske plattformen som kampanjen har vedtatt som rettsnor for sitt arbeid passer ikke inn i det revisjonistiske opplegg. Ergo har revisjonistene forlatt kampanjen og er ikke snauere enn at de forlanger at partilagene også avskriver den.

Landsmøtet i Kampanjen Norge ut av NATO vedtok for øvrig å gi ut en fast publikasjon, avisa FRITT NORGE, og i det første nummer i år vil både den politiske plattformen og øvrige vedtak fra landsmøtet bli offentliggjort. Ellers bør det kanskje også nevnes at to medlemmer av NKP sitter i kampanjens nylagte hovedstyre, samt at et NKP-medlem sitter i styret for kampanjens Oslo/Akershusutvalg.

KLASSEKAMPEN

marxistisk-leninistisk arbeideravis

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister. Den kommer ut månedlig, inntil videre.

KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til **KLASSEKAMPEN**, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.

KLASSEKAMPEN er ei avis av og for arbeidsfolk. Redaksjonen mottar med glede artikler, kommentarer og annet stoff.

Europeisk sikkerhets pakt?

av Line Dedichen

Bakgrunnen for den sørgerlige utviklinga i Europa etter siste verdenskrig er jo at nazismen, denne monopolkapitalismens giftblomst, selvfølgelig langt fra var heilt rykka opp med rota. Etter noen halvhjerta forsøk i USA på å legge om krigsproduksjonen, som hadde vært så uhyggelig lukrativ, til fredsproduksjon, ble slagordet «heller krig enn krise» – som henspiller på den store krisa i 1929 og de par følgende år – allment godtatt av de ledende stats- og industrimenn. Dermed blei roret også lagt om i det okkuperte Vest-Tyskland, fra denazifisering til favorisering av nazister og først og fremst av den største krigsforbryteren som var blitt dømt i Nürnberg: rustningskapitalen. Og for igjen å få fart på den blei det gamle spøkelse kommunismen, igjen manet fram. I et telegram til de amerikanske ambassadører i Vest-Europa gjengitt i «New York Times» den 7. jan. 1951, heter det: «Den anti-kommunistiske propaganda-offensiven må settes i gang snarest mulig . . . For at opinionen skal bli overbevist om at det er nødvendig å gjenoppruste, må denne opinionen bli skremt. Det er følgelig nødvendig å skremme den hurtigst mulig.» (I parentes bemerket: Denne skremselsagitasjonen førte bl. a. til justismordet på Ethel og Julius Rusenberg, et justismord som blei begått på nytt i norsk radio i desember måned. Jeg har hittil ikke sett at noen har protestert mot dette flagrante tegn på amerikansk fjernstyring av norsk radio.) Det som ga denne giftspredning den beste grobunn i Europa, var Marshallhjelpa som framstilte USA som den rike og snille onkel Sam som hjalp sine fattige slektninger, men bare i vest. De som hadde vært godtroende nok til å vente at USA ville rekke den mest medtatte av sine allierte, Sovjetunionen, en hjelpende hånd, blei dypt skuffa. I stedet kom jo Trumannplanen, med «hjelp» til Grekenland og Tyrkia. Når S. U. avslø Marshallhjelpa, sammen med de øvrige sosialistiske land, var det jo på grunn av de jævlige betingelsene som var knytta til den og som da også har gjort mottakerlanda fullstendig avhengig av «giveren».

Så fulgte NATO, så å si »av seg selv», som Hallvard Lange sa, det var jo også hensikten, og Sovjetunionen blei nærmest stempla som »krigsforbryter», slik Kina blei det etter Koreakrigen. I 1955 blei så Forbundsrepublikken, som var blitt oppretta i 1949, med i NATO, og skulle bli gjenopprusta — det var blitt nødvendig etter Koreakrigen, het det. Den hadde nemlig vist hvor farlig kommunismen var som ide, ca. 2500 amerikanske soldater var blitt »smitta» under fangenskap!

Først da Vest-Tyskland var blitt medlem av NATO i 1955, blei Warsawapakta oppretta, og kløyvinga av Europa i to blokker med hver sitt forsvarssystem, var et faktum. Som svar på opprettelsen av Forbundsrepublikken, var Den Tyske Demokratiske Republikk blitt etablert, og grensa mellom de to antagonistiske deler av Europa gikk altså tvers igjennom Tyskland. Men den gikk også tvers gjennom Berlin, som ligger langt inne i DDR, og det har i høy grad bidratt til å komplisere forholdet mellom øst og vest. Berlin er jo hovedstaden i DDR, men Forbundsrepublikken gjør krav på Vest-Berlin som en del av republikken og har utnytta den etter beste evne — og den har ikke vært liten — til å organisere spionasje og sabotasje, undergravingsvirksomhet, i øst. Og ikke minst til økonomisk utbytting av Øst-Berlin og DDR ved hjelp av valutavindell. Dette blei det først satt en stopper for med »Muren» i 1964, et høyst nødvendig tiltak som vakte enorm moralsk forarg-

else i vest som en uhørt krenkelse av »friheten».

CIA's filial i Vest-Berlin, Gehlens spionasje- og sabotasjesentral har vært utgangspunktet for de såkalte »nasjonale opprør» mot »Diktaturet» i øst. Først i Vest-Berlin i 1954, så i Poznan i Polen og i Ungarn i 1956, som nær hadde lyktes. Vest-Tyskland har nok også en god del av »æren» for den utglidninga som fant sted under Dubcek i Tsjekkoslovakia og som S. U., ut fra sine nye sosial-imperialistiske interesser satte en stopper for.

Men hvordan hadde nå Sovjetunionen i mellomtida utvikla seg? S. U. hadde hele tida kjempa iherdig, men mer og mer forgieves mot den farlige utviklinga i vest og hadde bl. a. foreslått en sikkerhetsavtale, men da mellom de allierte mot deres felles fiende som igjen lot til å ta sikte på en — tredje — verdenskrig. Men jo mer S. U. forsøkte å snakke fornuft, jo mer økte ufornufta i vest, der monopolkapitalen stadig mer konsoliderte sine stillinger. Som en kuriositet kan nevnes at så seint som året før vi fikk NATO, hadde England, Be-Ne-Lux-landa og Frankrike inngått en »sikkerhetsavtale» med henblikk på eventuell ny aggresjon fra Tysklands side, men altså uten Sovjetunionen. Så var det også slutt med motstanden, og vi fikk EEC, Romatraktaten og hele »kostebinderiet» som mer og mer lenka Vest-Europa til imperialismens og monopolkapitalismens stridsvogn.

Etter Stalins død, i 1953, satte det tøværet inn i S. U. som man i vest venta på og samtidig økte naturligvis vestmaktene sin undergravingsvirksomhet. Det »funktionalistiske» bourgeoisiet som hadde vokst fram under Stalin, var meget motakelig for korrupsjon og smiger, samt ideer, fra vest. Stalin hadde forgjeves forsøkt å bruke byråkratiet mot byråkratiet. Nå etter hans død, kunne det i ro og mak utbygge sine stillinger. Men det var først Krustsjov som tok skrittet fullt ut og beslutta å ta »ondet» ved rota og fjerne sjølve grunnlaget for all mistillit fra vest: kommunismen sjøl. Som Liu Shao Shi i Kina, var han kommet fram til at kapitalismen nok var den beste samfunnsforma, dersom man ville ha framgang i næringslivet og konkurrere med USA i makt og velde. På den 20. partikongress velta som kjent Krustsjov både Stalin og kommunismen på historiens skraphaug — trodde han. Men der tok han skammelig feil. Både Stalin og kommunismen, marxismen-leninismen — lever i dag i beste velgående i folkets hjerter først og fremst i Kina og Albania, men også i S. U. sjøl og i de mange marxist-leninistiske grupper og partier som finnes hele verden over, og vel i samtlige europeiske land. Mens lederne i S. U. driver maskepi med USA og de øvrige monopolkapitalistiske land over hodene på det sovjetiske folk som de har fratatt all makt. Det er lenge siden nå at det het »all makt til sovjetene»!

Lederne og den nye overklassen i S. U. har nå de samme interessene som borgerskapet og monopolkapitalistene i vest: å bevare makta og holde folket nede i mest mulig uvitenhet og lydighet. Det er nok dette den europeiske Sikkerhetspakta skal hjelpe dem med. De vil ha grensene i Europa sikra, for de stoler ikke lenger helt på sine partnere i østblokka, og dessuten — det aller viktigste — de vil ha ryggen fri når de eventuelt vender seg mot Kina, som »truer» S. U. for så vidt som det har overtatt rollen som den ledende kraft i bevegelsen for verdensrevolusjonen. Det var en gang at S. U. — i sin glanstid — »trua» monopolkapitalismen ved sin blotte eksistens, på grunn av den tiltrekkingskraft kommunismen, marxismen-leninismen, utøvde på verdens folk. Den er det i dag Kina som utøver. Men dersom S. U. tror at det skal bli »en rask liten krig» mot Kina, som USA innbilte seg da de starta krigen i Korea, så vil de snart merke at de har forregna seg. For dersom det ledende skikt i S. U. skulle ta et så vanvittig skritt som å angripe Kina, ville de lide det mest forsmadelige nederlag, både på den ytre og indre front. Mao Tsetung har sagt om krigen at enten kan en revolusjon forhindre en krig, eller krigen vil føre til evolusjon. Det sovjetiske folk vil sikkert sørge for at det første blir tilfelle.

Men så var det denne sikkerhetspakta da, som S. U. har foreslått inngått. Først i dag er forholda lagt slik til rette at det kan se ut som øst og vest i hvert fall kan komme sammen til drøftinger. Og den diplomatiske virksomhet er livlig. I første

uke av desember var det tre møter som mer eller mindre sto i forbindelse med denne Sikkerhetspakta. Det var for det første møte i Moskva mellom de østeuropeiske lederne, og så møtet i Haag mellom EEC-landa og endelig møtet i Brussel i Atlanterhavsrådet. For å ta det første først: Det strategiske ømme punkt er jo forholdet mellom Øst- og Vest-Tyskland. Walter Ulbricht var da også kommet 48 timer i forvegen til Moskva. Han mener, og vel med rette, at han som har »den store stygge ulven» like utafor og til og med inne i sitt eget land, er den som best vet hvor farlig den — fremdeles? — er, og at de øvrige øst-stater derfor må høre på han. På den annen side gjelder det å få Vest-Tyskland til å gå med på å sitte ved samme bord og delta på like fot med Øst-Tyskland, og det later til at S. U. har fått Walter Ulbricht med på at dette får greie seg i første omgang, for i mangel av en »de jure» anerkjennelse av DDR, blir det jo en slags »de facto» anerkjennelse.

Første punkt på dagsorden for møtet i Helsinki? Det er ikke fritt for at vestmaktene mildest talt stusser når de hører Sovjetunionen, og det til og med i Prag, uten å blunke, foreslå som første punkt: »Avkall på bruk av makt eller trusel om bruk av makt i forholdet mellom europeiske stater, anerkjennning av hvert lands likeverd, nasjonale suverenitet og territoriale integritet.» Et av formålene med sikkerhetspakta, mener de, må være at det som hendte i Tsjekkoslovakia ikke kan gjenta seg.

Men de har mulig grunn til å feie for sin egen dør. For på et reint militært møte under forhandlingene i Haag, der Frankrike ikke var med, blei den defensive bruk av taktiske kjernefysiske våpen godkjent. Fra amerikansk kilde blei det presisert at første trinn i opptrappinga, i tilfelle av angrep, ville være å sette i gang beskyting med kjernefysisk artilleri av flyplasser, tilførselsveger og ansamlinger av tropestyrker, og deres materialdepoter. Samtidig ville de »allierte» kunne bli (for)ledet til å avskyte »kjernefysiske varselskudd» i Østersjøen, Svartehavet og til og med i lufta over Øst-Europa. Den som førte ordet, Brosio het han, syntes noe betenkt i følge »Le Monde» da han blei spurt om ikke de opprinnelige mål for et slikt motangrep var DDR, og om ikke Forbundsrepublikken hadde gitt uttrykk for sterke betenkeligheter. Men — fremdeles i følge »Le Monde» — de fleste eksperter skal være enige om at målene uten tvil befinner seg på områder beliggende umiddelbart over skillelinja mellom øst- og vest-troppene. Så blei man enige om at det skulle være minst tre fingre som skulle trykke på knappene, en fra det landet der utskytinga fant sted, en fra landet som eide rakettene, og en fra det som eide atomladningene. Etter som det p. t. er bare USA som har de siste, er det klart at anvendelsen av taktiske atomvåpen som svar på et eventuelt angrep (eller en provokasjon?) utelukkende avhenger av USA. USA's og Kanadas deltagelse i forhandlingene om en europeisk sikkerhetspakt, er en forutsetning for at vestmaktene skal delta. Det er tale om en »gjensidig og balansert reduksjon av styrkene i Europa», men hva med Amerika?

Og hva med rustningskapitalen som fremdeles utvilsomt er selve grunnlaget for hele næringslivet i USA, som Eisenhower sa under en valgtale. Og i Vest-Tyskland? Og endelig, hva med Sovjetunionen?

Punkt 2 på dagsordenen, også foreslått av øst, på det samme møte i Prag; en utvidelse av de kommersielle, økonomiske og teknisk-vitenskapelige forbindelsene mellom de europeiske land. Man kan her legge merke til at de kulturelle forbindelsene ikke blir nevnt, formodentlig av frykt for deres »undergravende» innflytelse, mens de tvert imot figurerer i første rekke fra vestlig hold, der det så uskyldsblått hevdes at kultur og politikk er to helt forskjellige ting. Praksis viser jo noe annet, både i vest og øst, for ikke å snakke om Kina og Albania der de har gjort det eneste riktige: tatt konsekvensen av den sosial-politiske omveltning og gjennomført en kultur-revolusjon.

De fleste observatører later til å være enige om at det vil ta år og dag for øst og vest vil møtes, selv om det ikke behøver å bety aldri, som Rudyard Kipling spådde i de berømte linjer: »East is east and west is west and never the twain shall meet». Det er jo nemlig ikke spørsmål om øst eller vest, men om forskjellige sosiale og økonomiske systemer. Tidligere, ja faktisk inntil den 20. kongress, var interessene i øst og vest like motsatte som dem mellom arbeidskjøpere og arbeidstakere. Deres felles interesse under krigen i å bekjempe nazismen, viste seg jo å ha vært en sørgelig misforståelse.

Når nå en europeisk sikkerhetspakt skal sikre interessene såvel i øst som i vest, er de da blitt felles for alle folk i alle landa? Selvfølgelig ikke. I vest vet vi jo viss interesser som skal sikres: det er monopolenes, det er kapitalismens, imperialismens interesser, mot folkenes, arbeidernes interesser. Det er ikke noe nytt. Men at Sovjetunionen søker den samme beskyttelse, for de samme interessene og mot de samme, det er sørgelig nytt, spesielt for alle arbeidere av den gamle skole som er blitt flaska opp i troen på Sovjetunionen som det første og førende sosialistiske land. For dem lyder det meget plausibelt at S. U. vil sikre freden i Europa. Sosialismen har ingen bruk for krig, slik kapitalismen har det, som »bærer krigen i seg som tordenskyen lynet». Alle mennesker ønsker fred. Selv etter okkupasjonen i Tsjekkoslovakia, nekter de å tro at S. U. skal være blitt sosial-imperialistisk. Mange europeiske arbeidere, blant dem de norske, nærer også andre illusjoner. I fjor sommer var jeg tolk for en fransk fagforeningspamp. Det var like etter mai/juni »revolusjonen» i Frankrike. Da kom det fram i løpet av samtalen at vedkommende norske fagforeningspamper så fram til Romatraktaten med de største forventninger, og det var den alminnelige holdning, mente de. Da skulle alle arbeidere i Europa stå sammen og da skulle de ta

knekken på arbeidskjøpera! Romatraktaten tar bl. a., som kjent, sikte på å la arbeidskrafta sirkulere like fritt som penga, så den kan settes inn der det trengs og f. eks. trykke lønningene. Det er klart at det er i arbeidskjøpernes interesse at arbeiderne blir rotløse, at de »ikke har noe fedreland» som Marx skal ha sagt. Men det er en sitatforfalskning. Marx la nemlig til: »de må erobre det». I dag kan det ikke tenkes noen revolusjon som ikke samtidig er en kamp for nasjonal frigjøring og uavhengighet – enhver revolusjon må i dag være anti-imperialistisk, rettet mot såvel sosial-imperialismen som mot kapital-imperialismen. Når disse to går i spann for å opprette en europeisk sikkerhetspakt, må man spørre: sikkerhet for hvem, mot hvem? Og da kan svaret på det siste bare være: mot arbeidera, såvel i vest som i øst. En slik pakt blir enda mye farligere enn både NATO og Romatraktaten tilsammen.

Fellesutalelse fra Kristiansand KUL og SUF (m.l.)

Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) er arbeiderungdommens, skoleelevenes og studentenes kommunistiske ungdomsorganisasjoner. Laga har marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking som sitt teoretiske grunnlag og rettesnor. Mao Tsetungs tenking er marxismen-leninismen i den epoken da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, og sosialismen går mot verdensomspennende seier.

Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) står på et konsekvent revolusjonært klassekampgrunnlag. Arbeiderklassen kan bare vinne den politiske og økonomiske makta ved at den gjennom en sosialistisk revolusjon knuser monopolkapitalens stat og oppretter proletariatets diktatur.

For å oppnå seier i klassekampen må arbeiderklassen ha et revolusjonært kommunistisk parti som sin leder. Partiet må være en militant fortropp bestående av arbeiderklassens mest bevisste og framskredne elementer, og det må i stadig kamp mot all småborgerlig og reaksjonær ideologi væpne seg med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking.

Vi lever i ei tid da krisa innafor det kapitalistiske verdenssystem blir stadig meir omfattende. Samtidig vinner folkemassene i alle land stadig større seire i sin revolusjonære kamp.

Også her i Norge gjør krisa innafor kapitalismen seg gjeldende. Monopolkapitalen velter byrdene av krisa over på arbeidsfolk, som blir utsatt for ei stadig hardere og meir intens utbytting. Dette skjer m. a. gjennom rasjonalisering, tidsstudier og innføring av den arbeiderfiendtlige moms. Vi vil reise arbeiderungdommen til målretta kamp mot monopolkapitalens framstøt.

Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) arbeider for å gjøre laga til stadig bedre våpen i arbeiderungdommens klassekamp. For å oppnå dette, er det nødvendig stadig å studere og i praksis anvende arbeiderklassens vitenskaplige teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking. En nøye forbindelse mellom teori og praksis er en forutsetning for å trenge inn i problemene og virkelig løyse dem. Uten å ha grundig innsikt i vårt teoretiske grunnlag, vil vi heller aldri bli i stand til å føre fram ei riktig linje i det praktiske arbeidet, og til å seire i klassekampen. Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) ser det derfor som sin hovedoppgave å drive studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking.

Laga ser propaganda og agitasjon som si viktigste utadvendte oppgave. Gjennom sprenging av marxist-leninistisk materiell, og forskjellige andre aksjoner, vil vi til enhver tid gjøre arbeiderungdommen kjent med vårt syn og mobilisere dem til kamp for sine interesser.

Laga legger stor vekt på det faglige arbeidet. Vi vil konsekvent bekjempe LO-ledelsens klassesamarbeidspolitik, og vi vil kjempe for at arbeiderne skal få bestemmelsen i sine egne faglige organisasjoner. LO må bli en virkelig kamporganisasjon for arbeiderklassen. Dette vil vi aktivt bidra til ved å delta i arbeidet med å legge grunnen til en revolusjonær fagopposisjon.

Laga vil også arbeide for skoleelevenes, lærlingenes, yrkesskoleelevenes og studentenes interesser.

Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) vil konsekvent bekjempe den moderne revisjonismen, og andre reaksjonære retninger innen arbeiderbevegelsen. Den moderne revisjonismen har overtatt sosialdemokratiets rolle som imperialismens hovedagent i arbeiderørsla, og representerer i dag den største fare for arbeiderklassens kamp mot imperialismen.

Laga tar på det sterkeste avstand fra planene om danning av et nytt «venstre-radikelt parti». Planene om ei prinsipplaus samling av de såkalte «venstrekrefter» har lenge vært tydelig på sentralt hold, hos revisjonistene i NKP-ledelsen, trotskister, Furubotn-tilhengere, SF-ere og såkalte «radikale» DNA-folk.

På topplanet har disse gruppene danna en allianse hvis viktigste oppgave er å bekjempe de virkelig revolusjonære venstrekreftene. Mot denne bakgrunn må de desperate handlingene til revisjonistene i NKP- og KU-ledelsen ses. Anført av

Reidar T. Larsen fører de en systematisk kamp mot alle marxist-leninister innen NKP og KU.

Journalistene i NKP's organ Friheten, nekta å bøye seg for revisjonistenes politiske linje. Dette resulterte i at journalist Svein Johnsen, uten gyldig grunn, blei oppsagt. De øvrige journalistene solidarisererte seg med Svein Johnsen, og alle journalistene gikk til streik.

På et sentralstyremøte i KU blei et medlem av sentralstyret, formannen i Kr.sand KUL, Egil Engeland, ekskludert fra forbundet. Dette skjedde fordi laget ikke ville bøye seg for revisjonistenes politiske linje. Kr.sand KUL betrakter eksklusjon av Engeland som ugyldig, og fortsetter sin virksomhet som før. Revisjonistene i NKP- og KU-ledelsen legger opp si linje uten at medlemmene i grunnorganisasjonene på forhand får anledning til å diskutere spørsmåla.

Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) tar på det sterkeste avstand fra de aksjonene revisjonistene i NKP-ledelsen og SF-lederne har satt i gang for å ødelegge de anti-imperialistiske frontorganisasjonene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO. Gjennom aksjoner på topplanet forsøkte de å lamme og ødelegge heile den anti-imperialistiske kampen. Disse aksjonene er et nytt eksempel på revisjonistenes og reformistenes rolle som vakthunder for borgerskapet. Planene deres var på forhand dømt til å mislykkes, og alle ærlige venstrekrefter avviste dem på det sterkeste.

Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) har nå gått til et nært politisk og organisatorisk samarbeid. Vi vil anvende arbeiderklassens vitenskaplige teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking, som et mektig våpen i arbeiderungdommens og skoleelevenes klassekamp. Ut fra dette grunnlaget samler vi den kommunistiske ungdommen bak våre faner.

Partiet kan ikke lede klassen om det ikke er forbundet med de partiløse massene, om det ikke fins noen kontakt mellom partiet og de partiløse massene, om disse massene ikke godkjenner dets ledelse, om partiet ikke nyter moralsk og politisk fortrolighet blant massene.

Stalin

Tom side

RØDE FANE,
BOKS 3644,
OSLO I.

UTGITT AV ØSTKANTEN,
LAMBERTSETER OG
MANGLERUD LAG AV NKP,
OG KRISTIANSAND
KOMMUNISTISKE
UNGDOMSLAG.
STØTTET OGSÅ AV
LILLEHAMMER KU.

Ansvarlig redaktør:
HANS JEBSEN.

trykt i offset hos
A/S DUPLO-trykk,
Oslo 1970.